პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

კომუნისტი

საქართველოს კ. პ. (ბ) ცენტრალური კომიტეტის, თბილისის კომიტეტისა და საქართველოს სსრ მშრომელთა დეპუტატების საბჭოების ორგანო

KOMUNISTI ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО и ТБИЛИССКОГО КОМИТЕТОВ КП (б) ГРУЗИИ и СОВЕТОВ ДЕПУТАТОВ ТРУДЯЩИХСЯ ГРУЗИНСКОЙ ССР

ოთხშაბათი, 24 ივლისი, 1946 წ. № 147 (7520). ფასი 20 კაპ.

დღეს გაზეთში:

სანიმუშოდ მოვემზადოთ ციტრუსების მყნობისათვის. მოწვნავე (1-ლი გვერდი).

ი. ბ. სტალინმა მიიღო ბ-ნი ლი (1-ლი გვერდი).

ბრძანებულება საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის (1-ლი გვერდი).

პარტიული ცხოვრება: აქტივის სწავლება მივიწყებულია (მე-2 გვერდი).

ს. ბაბრუშინი — საქართველოს ისტორიის მეცნიერული დამუშავების კარგი მაგალითი (მე-2 გვერდი).

რ. შაფური — თავბრალული ეპიზოტის შედეგების შესახებ (მე-3 გვერდი).

მთავარ ბერმანეთ სამხედრო დამნაშავეთა პროცესი ნიურნბერგში (მე-4 გვერდი).

უცხოეთის ამბები: დეპეშები (მე-4 გვერდი).

სანიმუშოდ მოვემზადოთ ციტრუსების მყნობისათვის

ჩვენი რესპუბლიკის სუბტროპიკული მეურნეობა განეზრახულად ითარგება. კოლმეურნეები, სოფლის მეურნეობის მუშაკები დიდ მუშაობას ეწევიან საბჭოთა სუბტროპიკების აყვავების სტალინური პროგრამის განსახორციელებლად. ციტრუსოვანთა ბაღნარებში გაჩაღებულია სოციალისტური შეჯიბრება ზეაწონილი გეგმის მთლიანად და გადაჭარბებით შესრულებისათვის. უკვე მოპოვებულია პირველი წარმატებანი. მარტო წელს ჩვენში ლიმონის, მანდარინისა და ფორთოხლის 1.000 ჰექტარი ახალი პლანტაციები გაშენდა. გეგმით გათვალისწინებული 975.000 ძირის ნაცვლად წელს 1.025.811 ძირი ციტრუსი დაირგო. მახარაძის რაიონში გეგმის გადამეტებით 96 ჰექტარი ციტრუსოვანი კულტურები დარგეს, ცხაკაიის რაიონში — 65 ჰექტარი. გეგმები გადაჭარბებით შესრულეს ჭოლეს რიგმა სხვა რაიონებმაც.

მეოთხე სტალინური ხუთწლედი ოთვალისწინებს საქართველოში ციტრუსოვანთა პლანტაციების გადიდებას 1945 წლის 18.000 ჰექტარიდან 29.000 ჰექტარამდე 1950 წელს. გარდა ამისა, ფართოდ დაინერგება ახალი ძლიერადი ჯიშები. მიღებული ჯერების ზომები პლანტაციების მოსავლიანობის გასადიდებლად. ხუთწლედით დასახული ამოცანების შესასრულებლად გადამწყვეტ მნიშვნელობა ენიჭება სანერგე მეურნეობის განვითარებას.

ჩვენ გვაქვს სანიმუშო სანერგე მეურნეობანი. იქ, სადაც ამ საქმეს სათანადო ყურადღებას უთმობენ აღგილობრივი პარტიული და საბჭოთა ორგანოები, ციტრუსოვანი კულტურების განვითარების ბაზაც შექმნილია. მომავალ წელს გასაშენებელი უკვე გამოუყვანიათ ბევრად მეტი ნერგი, ვიდრე გეგმა ითვალისწინებს. მარტო მახარაძის რაიონმა გეგმის გადმოტებით დაამზადა და გაბარა 32.000 ძირი ციტრუსის ნერგი, ქობულეთის რაიონმა—40.000, სოხუმისა და ბათუმის რაიონებმა — თვითეული 60.000. გალის რაიონის სოფელ ოქუმის ლენინის სახელობის ჟოლეურნეობაში, სადაც 100.000-მდე სანერგე ნერგია გამოუყვანიათ, ნამუშის გაბარება 94 პროცენტს აღწევს. მოწინავეა ციტრუსოვანების სილოვან ლაკუნებიან, ლიდა ფარფალიან და მაში შამათაიან თვითეული ათი ათასობით ციტრუსი დაამუშეს და ნამუშების 98 პროცენტამდე გაბარებას მიაღწიეს. მთელ რეპუბლიკაში გარიჟეულს სახელი მყნობის ოსტატებმა: ლანჩხუთის რაიონის სოფელ ოგარაულ ორგანიკიძის სახელობის კოლმეურნეობაში ეკუთნებ ბერაიან, ბათუმის რაიონის ჩარკვიანის სახელობის კოლმეურნეობაში ალი მახარაძეს, მახარაძის რაიონის სოფელ შუხობის, ნატანების, გორიათაისა და მაკვანთის კოლმეურნეობებში მხეიერ ჩხიკიძეს, კალისტრატე ნაღირაძეს, უსე ბაჩაყიას, ზაჭარია ფაილიშილს, მოსე ჯაბადიძეს. ისინი წლითიწლობით წარმატებით ასრულებენ მყნობის გეგმებს. ახლა საჭიროა გავაერცელოთ და დავნერგოთ მყნობის ამ ოსტატთა გამოცდილება, მივაღწიოთ იმას, რომ მთპავალი წლებისათვის დასარგავად გვექნეს საკუთარი ჯიშის ციტრუსოვანი კულტურები, რომლებიც შემოწმებული იქნება საწარმოო გამოცდილებით.

ციტრუსების მყნობის დრო მოახლოვდა. აგვისტოს პირველი რიცხვებიდან მყნობა მასობრივად გაჩაღდება. წელს გათვალისწინებულია დაიმყნოს 4.200.000 ძირი ლიმონი, ფორთოხალი და მანდარინი. დაცალება სერიოზული. მძიმ შესრულებისათვის აუცილებელია კარგად მოვემზადოთ. მყნობამდე დარჩენილი მთელი დრო ნაყოფიერად უნდა გამოვიყენოთ ახალი კადრების მოსამზადებლად, სამინდვრეებისა და სადგე ზეების უკეთ მოსაკეთებლად, საბყობი დანების, შესახვევი მასალის, სალესებისა და სეკატორების მოსამზადებლად. მატერ აიზბაზების ასს რესპუბლიკამ მოკლევადიან კურსებზე 180 მყნობის ოსტატი უნდა მოამზადოს, ზუგდიდის რაიონმა—60. სულ რესპუბლიკაში მომზადდება 500 კაცი.

მყნობის ხარისხი, ნერგის გამოსავლიანობა ძირითადად მთლიად მყნობელის მუშაობაზეა დამოკიდებული. მყნობა ისე უნდა ჩავატაროთ, რომ კვირტის გახარების დიდი პროცენტი მივიღოთ. ოგრანიმიული პერსონალი სოფლად ქალდებულია სათანადო დახმარება გაუწიოს კოლმეურნეობებს მყნობის მაღალ დონეზე ჩატარებაში.

ციტრუსოვანთა მყნობა წელს უნდა ჩავატარით მხოლოდ ჯიშების მიხედვით. სანამყენე კალმები აუცილებელია ავიღოთ შემოწმებულ, საუკეთესო ჯიშის, კარგად განვითარებულ, უხვნაყოფიან, სან და ყინვის გამძლე სადედე ხეებზე. კალმების მისაღებად სადედეში შერჩეული უახლოეს დღეებში უნდა დავამთავროთ, შევადგინოთ მათზე აქტები, გავუკეთოთ გამოსაცნობი ნიშნები. დიდი მუშაობა მოელით სანერგე მეურნეობათა ხელმძღვანელებსა და სპეციალისტებს. საჭიროა კიდევ უფრო ენერგიულად ვაკონტროლოთ, საბჭოთა მეურნეობების მუშაობისა და კოლეურნეების პასუხისმგებლობა კალმების ღირსეულად და მყნობის დროს". (ჯ. ნ. ჩარკვიანი).

უახლოეს დღეებშივე უნდა გავაცნოთ თითეული კოლმეურნეს, საბჭოთა მეურნეობის მუშას ციტრუსოვანთა საზაფხულო მყნობის დარგში დასახული ამოცანები, ყოველ სანერგეს მივამაგროთ მცოდნე მუშაები, რომლებიც გასწვრივ სანერგეში მუშაობას და მეურნეობის ხელმძღვანელობას ერთად პასუხს აგებენ მყნობის გეგმების შესრულებისათვის. კალრების სწორად გამოყენებით, სოციალისტური შეჯიბრების უფრო ფართოდ გაშლით, სუბტროპიკული რაიონების პარტიული და საბჭოთა ორგანიზაციები შესძლებენ მყნობის გეგმის მთლიანად და გადაჭარბებით შესრულებას. ამით ისინი შეასრულებენ ციტრუსოვანთა მეურნეობის განუხრელი აღმავლობისათვის, უზრუნველყოფენ კოლმეურნეობებსა და საბჭოთა მეურნეობებს მაღალხარისხოვან ნერგებით.

პროფკავშირთა I რეგიონალურ საკავშირო ცენტრალურ საბჭოში

პროფკავშირული ორგანოების საანგარიშო-საარჩევნო კრებების შესახებ

პროფკავშირთა სრულიად საკავშირო ცენტრალური საბჭოს პრეზიდიუმმა გამოარტახა დადგენილება საწარმოებსა და დაწესებულებებში პროფკავშირული ორგანოების ანგარიშგება-არჩევნების შესახებ.

საწარმოდ-დაწესებულებათა პროფორგანიზაციებს წინადადება მიეცათ რეგულარულად მოაწყონ პროფკავშირთა წევრების საერთო კრებები. საფაბრიკო, საქარხნო, ადგილობრივ და საამქრო კომიტეტების საანგარიშო მოხსენებანი ანუ ცალკეულებია მოხსენიანი ანუ ცალკეულებია მოხსენიანი ანუ ცალკეულებია მოხსენი

პარტიული ცხოვრება

აქტივის სწავლება მივიწყებულია

ჩვენს პარტიულ, საბჭოთა, სამეურნეო, პროფკავშირულ და კომკავშირულ აქტივს დიდი მოვალეობა აქვს დაკისრებული. აქტივის ამოცანა მარტო ის კი არ არის, რომ სამეურნეო დავალებათა წარმატებით შესრულება უზრუნველყოს, არამედ ისიც, რომ განაათლება და კულტურა შეამაღლოს მასებში, განსწავლულად ამაღლებდეს მშრომელთა შეგნებულობის დონეს. ამ მოვალეობის, შესრულებას აქტივი მხოლოდ მაშინ შესძლებს, თუ იგი თვის თავს მკაცრ მოთხოვნას უყენებს, თუ თვითონ დაუღალავად სწავლობს, სისტემატურად მუშაობს თავისი თეორიული განმწრთობისათვის, მარქსიზმ-ლენინიზმის დაუფლებისათვის.

აქტივის სწავლებას ორგანიზაცია ესპარეობა. თვითონებით ეს საქმე არ გაეთვლება. პარტიის რაიონული და საქალაქო კომიტეტების ერთ-ერთი მთავარი მოვალეობა სწორედ ის არის, რომ უხელმძღვანელონ აქტივის თეორიულ ზრდას, დახმარება და კონტროლი გაუწიონ მარქს-ენგელს-ლენინ-სტალინის ნაშრომების შესწავლელ ამხანაგებს. სამწუხაროდ, ამ მოვალეობას კარგად ყველა პარტიული კომიტეტი როდი ახორციელებს. მათ რიცხვშია საქართველოს კ. პ. (ბ) თელავის რაიონული კომიტეტი.

საქართველოს კ. პ. (ბ) თელავის რაიკომი და მისი პროპაგანდისა და აგიტაციის განყოფილება (გამგე ამხ. გოჩეგაშვილი) როგორც სჩანს, ფიქრობენ, რომ რაკი კადრების მარქსის-ტულ-ლენინური სწავლების ძირითად მეთოდს წიგნზე დამოუკიდებელი მუშაობა წარმოადგენს, ეს მათ თავს ფისტიტებს ან ვერ ერკვევა პარტიის ისტორიის მრავალ ელემენტარულ საკითხში. გაზეთ „ისტორის“ დაარსების თარიღად მან დასახელა 1907 წელი. სრულიად ცერაფერი სთქვა პარტიის მეორე ყრილობის შესახებ. ასეთსავე ეკლექტიკურობას ამეღავნებენ რაიკომის აღმსკომის ფინანსის გამგე ამხ. ჯიღაშვილი და სხვები.

პარტიულ კაბინეტს აქვს 1944 წელს შედგენილი ცნობები იმის შესახებ, თუ ვინ მუშაობს რაიონში დამოუკიდებლად მარქს-ენგელს-ლენინიზმის კლასიკოსთა ნაშრომებზე. ამასთან, ეს „ცნობები“ მოიცავს არა რაიონში არსებულ 93 პირველად პარტიულ ორგანიზაციას, არამედ მხოლოდ 24-ს. რაიონში სულ 1.375 კომუნისტია. ამდენ, თუ 1944 წლის ალრიცხვას დაეუფლერება, საკვირველი ჯ. პ. (ბ) რაიონის შემსწავლელ წრეებში გაერთიანებულია 150 კაცი, დამოუკიდებლად სწავლობს—284 კაცი, სწავლების გარეშე დარჩენილია 941 კაცი. ძნელია წარმოიდგინოთ ამაზე უფრო უპასუხისმგებლო დამოკიდებულება კადრების მარქსისტულ-ლენინური აღზრდისადმი.

თელავის ახრიშვილის ძაფსაღის ფაბრიკაში (პარტბიორის) მდივანი ამხ. გვარამაძე) 100-ზე მეტი კომუნისტი მუშაობს. მათი დიდი ნაწილი ნაკლებ მომზადებულია. პარტბიორი დახმარებას არ უწევს კომუნისტებს კონსულტაციებით, თეორიული საუბრებით. გამოცდილების ურთიერთგაზიარება არ ეწყობა. ფაბრიკაში არც პოლიტწრე არსებობს. ბევრი ამხანაგი ამ კლემენტარულ საკითხებშიც ვერ ერკვევა.

ასეთივე მდგომარეობაა წინანდლის საბჭოთა მეურნეობაში. აქ პარტიულ ორგანიზაციაში (მდივანი ბეგენიშვილი) 45 წევრი და 10 კანდიდატი ირიცხება. ბევრი მათგანი უმეოლებია და საშუალო განათლების მქონე სპეციალისტია. მიუხედავად ამისა, მრავალი მათგანი, როგორც, მაგალითად, ვეტერინარი ეკონი მეგრელიშვილი, აგრონომი აბდუშელიშვილი, პასუხისმგებელი მომუშავენი ამხანაგები: ხუტაშვილი, ყანჩაველი, ბატიაშვილი და სხვები, სრულიად არ ზრუნავს თავისი იდეური მომზადების დონის ამაღლებაზე.

აგრეთვე და ქვემოხსენებულ სასოფლო საბჭოების პარტიულ ორგანიზაციებში ჯერაც არ დაუწყიათ მოთხოვნების ნაწილის გამოსულა უკანასკნელ დიდი მოკლებაა ჩვენი ქვეყნის მეცნიერულ ცხოვრებაში.

შექმნილია ნაშრომი, რომელიც ალაშენებს ცალკეულ მეცნიერულ დამოკლევებს საქართველოს ისტორიაში და იძლევა ქართველი ხალხის განვითარების ისტორიული პროცესის ბარემსტულ კონცეფციას.

„საქართველოს ისტორია“ განკუთვნილია სახელმძღვანელოდ საშუალო სკოლის უფროსი კლასებისათვის, მაგრამ არსებითად მისი მნიშვნელობა გაცილებით უფრო ფართოა. ფაქტობრივი ცნობების საიუხე, ტექსტში მეცნიერული არგუმენტაციის შეტანა შტატად ძვირფასს ხდის ამ წიგნს საბჭოთა ინტელიგენციის ფართო წრეებისათვის და განსაკუთრებით სსრ კავშირის ისტორიის სპეციალისტებისათვის.

მონოგრაფიული გამოკვლევანი, რომლებსაც „საქართველოს ისტორიის“ ავტორები ეყრდნობიან, მხოლოდ ნაწილობრივ არის ცნობილი მკითხველისათვის. ბუნებრივია, რომ ნაშრომები, რომელიც მხოლოდ ცოტა ხნის წინათ ჩატარებულ კვლევათა დასკვნებს გადმოგვცემს, ზოგიერთმა მკითხველმაც შეიძლება აზრთა სხვადასხვაობა და დავა გამოიწვიოს. მაგრამ ეს გარემოება ვერ მოიხსენებს საქართველოს ისტორიის ამ პირველი მარქსისტულად გაშლილი ნარკვევის ფასეულობას.

პირველი საკითხი, რომელიც იბადება ქართველი ხალხის ისტორიკოსის წინაშე, — ეს არის ქართველი ერის წარმოშობის საკითხი. „საქართველოს ისტორია“ ამ საკითხს განიხილავს ერის შესახებ ალბანიკა სტალინის მოძღვრების მიხედვით და ამ მოძღვრების სრული შესაბამისობით გამოსთქვამს სწორ აზრს, რომ „ქართველი ერის ჩამოყალიბების პროცესმა თავისი დამთავრება ჰპოვა XIX საუკუნის მეორე ნახევარში, როცა კაპიტალისტური ურთიერთობის განვითარებამ საქართველო შეაკავშირა... ერთიან სამეურნეო მთელად“.

ძალიან კარგად და კონკრეტულად მოცემულია „საქართველოს ისტორიაში“ ქართველ ტომთა „პირველ-ყოფილ-თემური წყობის“ დახასიათება. ავტორებმა გვერდი აუხვიეს განუყენებელ სოციოლოგიურ მსჯელობებს და სჭეშტარი წარმოდგენები გვაროვნელ-ტომობრივი ურთიერთობის შესახებ ცოცხალი სახეებით გამოხატეს.

წიგნის ძირითადი ნაწილი მიძღვნილია საქართველოს ისტორიის ფეოდალური პერიოდისადმი. ავტორებმა შესძლეს განსაკუთრებით მკაფიოდ და დამაჯერებლად ეჩვენებინათ საქართველოს საერთაშორისო მნიშვნელობა ფეოდალური ეპოქის წინა ათწლეულში. საქართველოს შესანიშნავ პოლიტიკურ როლს ახლო აღმოსავლეთში „ისტორია“ თანმიმდევრულად ამუშებს X საუკუნიდან მოკიდებული. მთელი რიგი ზუსტი ფაქტობრივი მონაცემებით ავტორები ამტკიცებენ იმ აზრს, რომ „XII საუკუნის და XIII საუკუნის დამდეგის საქართველო წარმოადგენდა დიდ სახელმწიფოს, რომელიც აქტიურად მონაწილეობდა საერთაშორისო ცხოვრებაში და საკუთარ დიდ პოლიტიკას ეწეოდა“. (გვ. 231).

არანაკლებ ძლიერად გამოხატული ქართველი ხალხის პატრიოტიზმი ბრძოლაც. წიგნი ალსავსეა საქართველოს შვილთა გმირობის მაგალითებით, რომლებიც სიცოცხლეს არ ზოგიერდნენ თავიანთი სამშობლოს დასაცავად.

წიგნში თანმიმდევრულად გაშუქებულია საქართველოს შეფეთა ბრძოლა ქვეყნის გასაერთიანებლად, მისი ფეოდალური დაქუცმაცების მოსახსნელად და მეფის ძალაუფლების გაძლიერებლად. საქართველოში, ისევე როგორც ალმოსავლეთ ევროპის სხვა ქვეყნებშიც, ამბობს ამხანაგი სტალინი, „თურქთა, მონღოლთა და ალმოსავლეთის სხვა ხალხთაგან თავდაცვის ინტერესები მოითხოვდნენ ცენტრალიზებული სახელმწიფოების დაუფლებისა შექმნას, რომელსაც უნარი ექნებოდათ გამკლავებოდნენ შემომსეველთა მოწოლას“. ამიტომ „ისტორიის“ ავტორები სავსებით მართალი არიან, რომ თავიანთი გადმოცემის პირველ პლანზე აყენებენ სწორედ ბრძოლას ცენტრალიზაციისათვის; ისინი მართალი არიან იმაშიც, რომ ალნიშნავენ ამ მხრივ საქართველოს მეფეთა მნიშვნელოვან წვლილს XI საუკუნეში, — დავით ალმაშენებლისა და მისი მემკვიდრეების დროს. მაგრამ ცნება „ცენტრალიზებული მონარქიისა თვითმპყრობელი მეფის მეთაურობით“, რასაც ისინი ხმარობენ, არ შეესაბამება ალნიშნულ ეპოქას. რაიმე ამოშენელოვანის უნდა ყოფილიყო დაეთი ალმაშენებლის პოლიტიკური მოღვაწეობის შეფასებაში მეფის ძალაუფლების განმტკიცებაში, მაინც არც მას და არც მის მემკვიდრეებს არ შეეძლოთ მაშინდელ სოციალურ-ეკონომიურ პირობებში ქვეყნის ფეოდალური დაქუცმაცების მოსპობა, არამედ მხოლოდ დროებით შეასუსტეს მძლავრი ვასალების წინააღმდეგობა.

საქართველოს პოლიტიკურ ისტორიას ავტორები, ცხადია, განიხილავენ სოციალურ-ეკონომიურ მოვლენებთან უალრესად მჭიდრო კავშირში. მაგრამ საქართველოს პოლიტიკური ცხოვრების ყველა მოვლენა წიგნში ვერ ჩაეტევა. გაცილებით უფრო მკაფიოდ და ნათლად, ვიდრე ეკონომიკა და სოციალური ურთიერთობა, ქრონიკა, „საქართველოს ისტორია“ საკმაოდ ვერ წარმოგვიდგენს ფეოდალური საქართველოს ეკონომიური დაქუცმაცების სურათს, რომლითაც, როგორც ამხანაგმა სტალინმა დაგვანახვა, აიხსნება ის, რომ შეუძლებელი იყო „რეფორმატორული დროის“ ქართველთა გაერთიანება ერთ ერად.

ძალიან საინტერესოა თავები ქართული კულტურის შესახებ. მკითხველთა წინაშე გადაშლილია თავისებური და ბრწყინვალე ცივილიზაცია, რომელსაც ფუსფები გადმემული აქვს უძველეს ხანაში. ავტორებს საინთო თვალსაზრისი ქართული კულტურისა და შეხედული ქვეყნების კულტურების ურთიერთობაზე საუსებით სწორად მიგვაჩნია. რამდენიმე სიტყვით ნათლად არის გამოთქმული აზრი, რომ ეროვნული კულტურა ეროვნულობას არ ჰკარგავს სხვა კულტურებთან ურთიერთობით, არამედ, პირიქით, მდიდრდება და ახალ ძალებს იღებს შემდგომი განვითარებისათვის.

„საქართველოს ისტორიის“ ავტორებმა დააყენეს და სწორად გადაჭრეს მეტად არსებითი საკითხი რუსი და ქართველი ხალხების ურთიერთობის შესახებ. „საქართველოს ისტორიის“ ავტორების დაგვანახეს, რომ უკვე XVI საუკუნეში იოანე IV დროს, როცა მოსკოვის სახელმწიფო კასპიის ზღვას მიაღწია და ირანელების შინაარსებად გმირული ბრძოლები დაუტურებულა ქართველმა ხალხმა იმედის თვალით დაუწყო ცქერა რუს ხალხს, როგორც შესაძლო მოკავშირეს ამ ბრძოლაში.

ამასთან წიგნში საკმაოდ სწორადაა ალნიშნული, რომ სამოსის გაძლიერებამ, და საერთაშორისო ვითარების მიზეზებით ქართველებმა ვერ მიაღწიეს საკმაო დახმარება მოსკოვისაგან ვერც XVI და ვერც XVII საუკუნეში. ასევე ობიექტურად არის გადმოცემული საქართველოსა და რუსეთის ურთიერთობა პეტრე დიდის დროს. რუსეთსა და საქართველოს პოლიტიკური ინტერესების ერთიანობისადმი რწმენამ თავი იჩინა საქართველოს მეფე ვახტანგ VI-ის დროს. ამ ეპოქის ურთიერთობებიც, რაც 1760 წელს იმპერატორ ელისაბედ პეტრეს-ასულის გაუქმის ირიბე ერთიანობით გათავდა შესახებ. რუსეთის დახმარებით საქართველოს ეროვნული ამოცანების განხორციელების იმედ აზრით ხელმძღვანელობდა მეფე სოლომონ I, როცა 1768 წელს ჩაება რუსეთ-თურქეთის ომში. უფრო გვიან მეფე ერეკლემ იმავე მოსაზრებით შესთავაზა რუსეთის მთავრობას მიეღო საქართველო მფარველობის ქვეშ. „საქართველოს ბედს რუსეთთან რომ ავაშორებდა,—ნათქვამია წიგნში, — მეფე ერეკლეს იმედი ჰქონდა სამუდამოდ ეხსნა თავისი ქვეყანა ირანთურქეთის ძალადობისაგან და უზრუნველეყო მისი აღორძინება“ (გვ. 435). ამრიგად, სახელმძღვანელოს სტუდენტ, XVII საუკუნის მაზრლზე „თანდათან გამოირკვა ქართველი ხალხის შემდგომი განვითარების გზა. ეს იყო გზა ეროვნული განვითარებისა რუსეთის მეშვეობით“ (გვ. 435). ამიტომ „საქართველოს ისტორიას“ რუსეთთან საქართველოს შეერთება, რაც საბოლოოდ გაფორმდა 1801 წელს, ობიექტურად შემჩნეული პირობების გარდუვალ შედეგად მიაჩნია. „საქართველოს მეფის რუსეთთან კავშირის ბაზა. რა თქმა უნდა, ეს ბორკტება იყო, რასაც ქართველი ხალხი მუდამ ებრძოდა, სანამ მან, დიდი ოქტომბრის რევოლუციის შედეგად, თავისუფლება არ მოიპოვა. მაგრამ იმ ისტორიულ პირობებში ეს მაინც უდიდესი ბორკტება იყო...“ (გვ. 450).

ავტორები უსაფუძვლოდ როდი ამტკიცებენ, რომ რუსეთთან ქართველი ხალხის შეერთება იმ ვითარებაში სწორედ „უმცირესი ბოროტება“ იყო. ამ ცნებას ისინი საქართველოს უფრო გადაწყვეტილებას, რაც ყოველ ვითარებაში შეეფარებია მეფის აგრესიის ყოველ შემთხვევას. მთელი წინა გადმოცემით ისინი ასაბუთებენ თავიანთ აზრს.

„XVIII საუკუნის დამლევს ამიერკავკასიაში ერთ კვანძად გადაიხლართა საერთაშორისო პოლიტიკის ერთმანეთის საწინააღმდეგო ინტერესები ახლო აღმოსავლეთში... სამი დიდი სახელმწიფო — ირანი, თურქეთი და რუსეთი—ერთმანეთის ეცილებოდა ბატონობას ამიერკავკასიაში. საქართველოს არ შეეძლო ჰქონოდა დამოუკიდებელი არსებობის იმედი... (გვ. 434-435). უფრო მეტიც, ქართველ ხალხს მთელთა ფეზიერი მოსპობის საფრთხე იარსებებდა და თურქების განუწყვეტელ შემოსევათა შედეგად, რასაც თან ახლდა ქვეყნის საშინელი აოხრება, მოსახლეობის ტყვედ წაყვანა ან გაყიდვა. დაღუპვისაგან რომ თავი ეხსნა, ქართველ ხალხს უნდა ეპოვნა აქტიური მოკავშირე. „რანი გაიოთა და კულტურით საქართველოს მახლობელი რუსეთი ერთადერთი პროგრესული ძალა იყო, რომელსაც შეეძლო გადერთიანებინა საქართველოს მთელი მიწა-წყალი და უზრუნველეყო საჭირო პირობები მისი სწარმოო ძალების განვითარებისათვის“.

ამრიგად, ავტორებმა შესძლეს ეჩვენებინათ რუს ხალხთან ქართველი ხალხის გაერთიანების გარდუვალობა და პროგრესულობა.

„საქართველოს ისტორიაში ახალი ერა დაიწყო. მრავალსაუკუნოვანი ბრძოლა დამთავრდა ტყეხ, მტრული გარემოცვის გარღვევით, და საქართველო რუსეთის დახმარებით, კვლავ, და საბოლოოდ, დაადგა ევროპული განვითარების გზას“. ამ სიტყვებით მთავრდება „საქართველოს ისტორია“.

„საქართველოს ისტორია“ არა მარტო აფართოებს ჩვენს ცოდნას ქართველი ხალხის წარსულზე. იგი გვაძლევს მისი განვითარების ღასრულებულ კონცეფციას გვაოვნელ-ტომობრივი წყობის უძველესი ფორიდან ფეოდალური წყობის დაშლის დასაწყისამდე. შესაძლოა ზოგიერთ საკითხი საფისკუსიო იყოს, ზოგიერთი დეტალი შემდგომ დაზუსტებას მოითხოვდეს, მაგრამ ძირითადად გაკეთებულია დიდი, საჭირო და კარგი საქმე, რაც ძვირფას განძს წარმოადგენს სსრ კავშირის ისტორიის ლიტერატურაში.

ს. ბაბაღუშვილი

სსრ კავშირის მეცნიერებათა აკადემიის წევრ-კორესპონდენტი

(„პრულდება“ ი ძიჩნ“, № 1)

საქართველოს ისტორიის მეცნიერული დაშუშავების კარგი მაგალითი

„საქართველოს ისტორია“. ნაწილი პირველი

ბავშვთა თვითმყოფადობის რესპუბლიკური ოლიმპიადა. სურათზე: (მარცხნიდან მარჯვნივ) მოსწავლე ლ. ბასილაია კოთხელობს ლექსს; ო. ქორია და ნ. ცისვება ასრულებენ ლეზგურ (ავსტრიული) ბუნარზე დაკვრით; ტანსაცმელში ო. ტყილიანი და ჯ. მეწყვეტიანი (ქვემო სვანეთი), გ. ჯალიშვილი და თ. ფიცხელაური ასრულებენ „მოხეტიალეს“ (აჭარის რაიონის); მოცეკვავენი ა. დიდები და ე. ფალავანი (ზემო სვანეთის ჭალები შახმალები და ქ. და ჭ. საყვარელიანები ასრულებენ ხელბურ ცეკვებს).

თეატრალური სეზონის შედეგების შესახებ

ქართული თეატრი, რომელსაც დიდი და მდიდარი ტრადიცია აქვს, წლითიწლობით იზრდება და სრულ ჰყოფს თავის ოსტატობას. დიდი სამამულო ომის შემდეგ ჩატარებული პირველი სეზონი ხასიათდებოდა ერთი თეატრების კოლექტივების სერიოზული შემოქმედებითი წინსვლით.

სამამულო ომმა, მართალია მნიშვნელოვნად დაარღვია თეატრების ნორმალური მუშაობა, მაგრამ ამასთან ბევრი ახალი და საინტერესო რამ შეუძახა მათს შემოქმედებითს მუშაობაში. პატრიოტიზმის თემატიკა უფრო ღრმად და მხატვრული სრულყოფით ისახება ჩვენი თეატრების სცენაზე. ახლებურად, იდეი მხატვრული გემოვნებით სახიერდებიან ქართული თეატრები ისტორიულ ამბები. ამის ნათელმხილველი მაგალითია სოლოვეიის ისტორიული პიესის „დიდი ხელმწიფის" დადგმა რუსთაველის სახელობის ლენინის ორდენოსან თეატრში. ეს სპექტაკლი თანამედროვე ქართული ხელოვნების თვალსაჩინო მოვლენაა. სპექტაკლში გამოხატულება პოეტს უანგარო პატრიოტობისა და სამშობლოსადმი უსაზღვრო ერთგულების იდეებსა, ხალხთა ურთიერთობის ლამაზ კეთილშობილ ტრადიციებს. ეს სპექტაკლი თანამედროვე ქართული ხელოვნების თვალსაჩინო მოვლენაა. სპექტაკლში გამოსახულება პოეტს უანგარო პატრიოტობისა და სამშობლოსადმი ერთგულების სახეობით ცუნარით. ამ სპექტაკლის ავტორებმა ფაქიზი ხელოვნებით შეძლეს ამ ისტორიული ამბის ინტერპრეტირება ისეთ ფორმაში, რომელიც ახლოს და გასაგები იქნება ჩვენი თანამედროვე მაყურებლისათვის

მთავარ გერმანელ სამხედრო დამნაშავეთა პროცესი ნიურნბერგში

18 ივლისის სხდომა

ნიურნბერგი, 18 ივლისი. (საგანგ.). ტრიბუნალის სხდომაზე ადვოკატი სერვატიუსი განაგრძობს სიტყვას ბრალდებულ ზაუკელის სასარგებლოდ.

სერვატიუსი ცდილობდა ამტკიცებინოს, რომ ბრალდებულის მუშების ძალით გაწვევის დარღვევა. ამასთანავე იგულისხმა ის ფაქტი, რომ ზაუკელი ომის წინ ბევრს ლაპარაკობდა ომის საშიშროების შესახებ და ამტკიცებდა, რომ გერმანიის ომისთვის მზადება ძალიან სუსტად იყო წარმოებული.

სერვატიუსი ასევე ეწინააღმდეგება ბრალდების მოსაზრებას, რომ ზაუკელი ომის წინ ბევრ ქვეყანაში მოგზაურობდა და ამტკიცებდა, რომ ომი მშვიდობიანად უნდა მოგვარებულიყო. ადვოკატი აღნიშნავს, რომ ზაუკელი ამ მოგზაურობის დროს ხშირად ლაპარაკობდა ომის საშიშროებაზე, მაგრამ ეს მხოლოდ „მიერიო, რომელიც გადასცეს ხოლმე პრესაზე“, კერძოდ, პარტიზანთან ბრძოლის, სოფლების და ქალაქების დანგრევის და სხვ.

19 ივლისის დილის სხდომა

ნიურნბერგი, 19 ივლისი, (საგანგ.). ტრიბუნალის 19 ივლისის დილის სხდომაზე ადვოკატმა ზაუკელის დამცველმა განაგრძო სიტყვა.

ზაუკელის სიტყვის ძირითადი აზრი ის იყო, რომ ომის დაწყების დროს ზაუკელი ფიქრობდა, რომ ომი ხანმოკლე იქნებოდა და ამიტომ ის ფიქრობდა, რომ ომის დროს ნაკლებად გამოიყენებდნენ მუშების ძალით გაწვევის ზომას.

ადვოკატმა ზაუკელის მიერ ჩადენილ ქმედებათა ანალიზის დროს ყურადღება გაამახვილ